

17:27

<http://www.gorenjskiglas.si/article/20200222/C/200...>

1 / 2

Vesna Slapar v vlogi odrasle Pike Nogavičke nam da misliti. / Foto: Nada Žgank

Čeprav odrasla, še vedno Pika

Besedilo: Igor Kavčič

Kategorija: Prosti čas / sobota, 22. februar 2020 / 17:21

Četrta premiera **Prešernovega gledališča** v sezoni, enoosebna gledališka igra Roka Vilčnika Večja od vseh v režiji Alena Jelena in izvrstni igri **Vesne Slapar**, govori o spoštovanju drugačnosti drugih in sprejemanju samega sebe, kakršen si.

Vesna Slapar smelo stopi v Pikine »allstarke« in nam na trenutke daje občutek, kot da je ona sama tista odrasla Pika, ki

Kranj – Kar nekaj spodbud je, ki ob osnovnih podatkih o monodrami Večja od vseh, zapisanih v podnaslovu, krepijo radovednost in željo po njenem ogledu. Gre za Piko, tisto Piko Nogavičko, s katero smo prva šolska branja doživljali otroci več generacij (Astrid Lindgren jo je napisala v štiridesetih letih prejšnjega stoletja, slovenski prevod pa smo dobili leta 1958), drugič: zgodba pripoveduje o tem, kar se z našo junakinjo iz otroštva dogaja, ko odrase, in tretjič: aktualna monodrama ima dobro popotnico, saj je bil doslej že večkrat nagrajeni dramatik Rok Vilčnik - rokgre z besedilom Večja od vseh na 48. **Tednu slovenske drame** nominiran za **Grumovo nagrado**. K zapisanemu velja dodati še odličen igralski angažma dolgoletne članice igralskega ansambla **Prešernovega gledališča Vesne Slapar**.

Vilčnikova Pika, ki stopi na oder Stolpa Škrlovec, je odrasla podoba radožive švedske deklice iz naše mladosti. Ne živi več v vili Čira čara

17:27

<http://www.gorenjskiglas.si/article/20200222/C/200...>

2 / 2

nam pripoveduje svojo zgodbo.

niti je ne krasijo dolgi rdeči lasje, spleteni v kitki, prav tako ne oblači več različnih nogavic niti ne nosi prevelikih čevljev. Zdaj živi v garsonjeri v mestu, pege prekriva s pudrom, medtem ko je njen konj v bližnji staji, pa jo je opica Ficko pred časom skupila v pralnem stroju.

Pika v prvi osebi pripoveduje o svojem vstopu v svet odraslih in težavah, ki jo ob tem spremljajo, naj gre za prvo ljubezen, menstruacijo, spolnost in iz nje izhajajoče posledice ali pa iskanje službe in probleme, ki jih ima pri prilagajanju ustaljenim družbenim normam in vzorcem. Pri tem se sprašuje, kam je odšla mladostniška Pika, igriva, neposredna in predvsem samosvoja deklica. Le zakaj je v odraslem svetu vse drugače? Odloči se, da se ne bo pustila ukalupiti, da ne bo postala dolgočasna in zamorjena odrasla oseba, ampak bo ostala taka, kot je bila, in bo v sebi ohranila otroško dušo. Zato ne pristaja na pravila odraslih, ampak znova poišče Piko v sebi. Svojo odločitev naslavlja tudi na nas – publiko. Naj spoštujemo in sprejemamo drugačnost drugih, hkrati pa naj se tudi sami ne bojimo biti posebni in predvsem taki, kakršni smo. Ne: vsi ste lepi, ampak: vsi smo lepi. Pika je na koncu še vedno Pika, samo odrasla je.

Vesna Slapar od prvega stavka, ko se predstavi za Pikapolonico Zmagoslavo Marjetico Nogavičko, torej nekdanjo Piko Nogavičko, pa do zadnjih besed, naj vendarle tudi v odraslosti ostanemo zvesti sami sebi in ohranimo nekaj otroškega v sebi, suvereno obvladuje celotno materijo Pikinega odraslega življenja. Smelo stopi v Pikine »allstarke« in nam na trenutke daje občutek, kot da je ona sama tista odrasla Pika, ki nam pripoveduje svojo zgodbo. Dobro deluje v različnih čustvenih stanjih, v katerih bi včasih sicer želeli, da ostane dlje. Igra sicer lepo teče, mogoče celo prehitro, kar ne zmanjšuje dejstva, da je Alen Jelen mojstrsko povezal zgodbo od razočaranja nad odraslostjo do ugotovitve, da ni tako hudo, če v sebi obdržimo otroško dušo. Zgodbo hkrati mehča stara glasba iz rokovskih časov, izbrane pesmi, ki jih Slaparjeva sama daje na gramofon pa tudi namigujejo na posamezna čustvena stanja protagonistke: od C' est la vie (Emerson Lake & Palmer), 16 godina (Buldožer), Don't get me wrong (The Pretenders) in na koncu Road to Knowhere (Talking Heads). Glasbo je izbrala Darja Hlavka Godina.

V preprosto, a prepričljivo scenografijo – z veliko leseno skrinjo na starinski preprogi ob stoječi sobni svetilki in starem gramofonu – se Pika v pisani obleki tako rekoč staplja. Kar vidimo na odru, je umerjeno eno z drugim. Predstavo je moč gledati na različne načine: skozi žensko vprašanje, lahko smo ob njej romantični, mladostno nostalgичni, Pikino zgodbo lahko spremljamo tudi s tihim odobravanjem – tako pač je na tem svetu, ko odrastemo. Predstava ima res širok razpon zaznav, zato bi lahko z gotovostjo napovedal veliko ponovitev. Odraslo Piko je res treba spoznati. Če vam je bila vseč tista navihana rdečelaska s kitkami in prikupnimi pegami, vam bo vseč tudi njena odrasla podoba. Še vedno je namreč Pika, samo malo je odrasla.